

foodtruck ~~fiasco~~ fiësta

3

MEISJE MET HET IJSJE

SASKIA M.N. OUDSHOORN

Meisje met het ijsje

Saskia M.N. Oudshoorn bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Foodtruck Fiësta

In de ijskast

Een ijskoude klus

Meisje met het ijsje

Liefde in Milaan

Toeval bestaat niet

Loes, Luca en Liz

Casa dell'amore

Recept voor geluk

Breekbaar geluk

Grenzeloos geluk

Saskia M.N. Oudshoorn

Meisje met het ijsje

Foodtruck Fiësta 3

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020545319
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Anne-Loes Huizing, Studio Pinck
Redactie Meike van Beek

www.saskiaoudshoorn.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Tinus

1.

Berry's Wijnbar

Roos staat me voor de deur bij Berry's Wijnbar al op te wachten. Als ik aan kom lopen, kijkt ze demonstratief op haar horloge 'Waar bleef je nou? Iedereen is al binnen.'

'En wie is iedereen?'

'Nou gewoon, Lotte, Sterre, Annika. En nog veel meer. Iedereen wil alles van je plannen weten.'

Roos is veel trouwer in het onderhouden van vriendschappen dan ik. Ze is nog steeds goed bevriend met het clubje van de middelbare school – ik heb enkel wat oppervlakkig contact op Facebook of Instagram. Tijdens mijn studie heb ik niet heel veel tijd geïnvesteerd in het onderhouden van vriendschappen hier in het dorp. Het leek of alles me heel gemakkelijk afging, maar het leven van een student gaat echt niet over rozen. Dat speelde ook mee bij het besluit de tweede studie even stop te zetten: ik was klaar met het constant op mijn tenen lopen, het ene tentamen halen en niet eens de tijd hebben om ervan te genieten, maar gelijk door te moeten naar het volgende project, een stage of examen. Hoe fijn het ook was om geen tijd te hebben om aan andere dingen te denken of energie in nieuwe vriendschappen te hoeven stoppen, deze vlucht kon niet eeuwig duren.

Het meeste contact had ik met mijn studiegenoten, met Emi-lie uiteraard en met Roos. Daarnaast ontmoette ik natuurlijk

genoeg andere mensen in de kroeg ergens in het centrum van Rotterdam of tijdens de colleges, maar ik had nooit de behoefte gevoeld om de oppervlakkige vriendschappen, zeker niet met de andere sekse, te verdiepen. Nu ik veel vaker thuis ben, moet ik de banden met de mensen in mijn woonplaats weer aanhalen. Ik ben vastbesloten daar vanavond mijn best voor te doen.

De afgelopen dagen heeft de scène met Mats als een film zonder begin of einde door mijn hoofd gespeeld. Ineens is er een heleboel duidelijk geworden. Waarom hij vroeger nog veel meer dan ik opzag tegen een repetitie of tentamen. Nooit wilde hij erover praten, hij zonderde zich zelfs een beetje af als het zover was. Hij was een jaar blijven zitten. Ik wist zeker dat hij niet dom of lui was. Integendeel, hij leek zich altijd enorm in te zetten voor proefwerken.

Mats wist alles van brommers, motoren, muziek en films. Hij hoefde maar een seconde een motor te horen draaien en hij wist welk merk auto of motorfiets erbij hoorde. Bij de eerste tonen van een nummer op de radio, wist hij feilloos de zanger of zangeres en de naam van het nummer te noemen. We deden weleens een spelletje, ik verloor altijd.

Vaak las ik hem dingen voor als we samen waren, een grappig bericht of een interessant krantenartikel of een stuk uit een boek dat ik gelezen had wat ik hem graag wilde laten horen. Met zijn ogen dicht luisterde hij naar me, absorbeerde ieder woord als een spons. Geen enkele keer las hij mij iets voor. Hij keek bijna nooit op zijn telefoon, telefoneerde er alleen mee als het nodig was. Whatsapp-berichtjes sprak hij in als het niet anders kon. Ik heb daar niet genoeg aandacht aan besteed.

De envelop met geld die we terugkregen van de verkoper van de truck en die hij mij vroeg na te tellen. Hij zat niet op social media, de energie die dat hem zou kosten, had hij voor andere

dingen nodig. De briefjes in zijn kantoor, de Post-its die overal hingen: de puzzelstukjes vielen naadloos in elkaar. Tijdens mijn eerste studie heb ik stagegelopen bij een grote scholengemeenschap, waar ik een communicatieplan moest schrijven om meer leerlingen aan te trekken. Eén van de zaken die zij aanboden was speciale onderwijsondersteuning voor mensen met dyslexie. Ik had me er een beetje in verdiept, het fascineerde me toen al hoe de menselijke geest werkt. Die fascinatie was een van de redenen dat ik psychologie wilde gaan studeren. Ik wilde mensen helpen. Als je de kern van een probleem te pakken had en je maakte dat bespreekbaar, dan was de eerste stap naar herstel of verbetering vaak al gezet. En naar acceptatie, minstens net zo belangrijk.

De afgelopen dagen heb ik iedere vrije minuut online van alles over dyslexie opgezocht. Het is niet zomaar te genezen, maar er is prima mee te leven als je weet hoe je ermee om moet gaan. In ieder geval is het niet iets om je voor te schamen. Iemand met dyslexie of aanverwante ongemakken, moet alleen wel geholpen willen worden.

Ik heb geen tijd meer om na te denken. Sterre omhelst me, Annika pakt mijn hand, opgewonden kreetjes slakend.

‘Wat leuk om je eindelijk weer eens te zien, waar heb je al die tijd gezeten? Je ziet er geweldig uit,’ kwebbelt ze nerveus.

‘Op school voornamelijk. En in de stad. Je bent zelf ook net pas een paar weken terug.’

‘Dat is waar.’ Roos had me verteld dat Annika weer bij haar ouders woonde. Wanneer ome DUO van de studentenleenbank ze niet meer elke maand met gulle hand tegen een absurd lage rente een bedrag uitleende en ze als ex-student geen plek meer in een van de studentenhuizen bezet mocht houden, verhuisden een hoop jongeren tijdelijk terug naar het ouderlijk huis. Een of twee jaartjes sparen, dan was de aanvankelijke vreugde om de

terugkeer van een van de kuikens op het nest omgeslagen naar wederzijdse irritatie, omdat het onder een dak leven met een volwassene die al een paar jaar lang redelijk onafhankelijk van zijn ouders was geweest, zoveel anders was dan het leven met een kind in huis. Een klein kind wilde heel af en toe nog weleens doen wat de ouder vroeg of opdroeg, een jongvolwassene zag zichzelf voornamelijk als het centrum van de wereld.

Sterre drukt me een glas koude wijn in mijn hand en trekt me een stukje weg bij de rest. ‘We zijn zo terug,’ roept ze over mijn schouder naar de meiden. De zaak begint al aardig vol te lopen. De wijnbar is na al die jaren zo te zien nog steeds de place to be in het dorp.

‘Ik hoorde van Roos dat je in de ijscozaak samen werkt met Wouter-Jan van Looyen?’

‘Ja, klopt.’ Ik haal mijn schouders op en neem een grote slok van de koude wijn. Hij is heerlijk. ‘Is dat zo’n big deal dan?’ vraag ik verbaasd.

‘Wouter-Jan was strontverliefd op jou vroeger. Dat weet je toch wel?’

Ik had net weer een slok genomen en verslik me. In een waaier van druppeltjes spuug ik de wijn uit. Gelukkig net naast mijn vriendin. Ik dep mijn mond met een van de servetjes die op de bar staan. ‘Wát? Doe normaal, Sterre.’ Mijn keel doet pijn wanneer ik nog een keer hoest.

Ze klopt op mijn rug. ‘Echt wel. Jij was blind voor iedere andere jongen toen je met die gast, met Mats, samen was. En toen je verkering uit beeld was, door dat... gedoe, nou ja, toen was je niet meer echt hetzelfde meisje als daarvoor. Geen enkele jongen durfde meer iets met je te beginnen. Met de blik die in je ogen lag, jaagde je iedere potentiële kandidaat kilometers ver weg voordat ze überhaupt op je af durfden te stappen.’

Roos komt naast haar staan. Ik kijk Sterre aan alsof ze voor mijn ogen in een buitenaards wezen is veranderd. Langzamerhand begin ik al spijt te krijgen dat ik gekomen ben. De trip down memory lane die Roos voor vanavond beloofd had, lijkt meer een wandeling door een oud spookhuis te worden.

‘Je kunt me nog meer vertellen.’

Roos pakt mijn hand. ‘Echt. Het is waar wat Sterre zegt. En ik zag zaterdagavond in je ogen weer hetzelfde gebeuren. Mats heeft iets met die Charmaine. En volgens mij passen jullie helemaal niet meer bij elkaar. Het is niet voor niets fout gelopen al die jaren geleden. Jullie zijn geen pubers meer.’ Ze slingert mijn hand heen en weer. ‘Jij gaat straks met de foodtruck op pad. Als hij gerepareerd is, zie je hem misschien nooit meer. Laat het los. Laat hém los.’

‘Je vergeet even dat mijn vader zijn moeder leuk vindt.’

Sterre rolt met haar ogen. ‘Nog een reden om te zorgen dat je niet weer verliefd op Mats wordt.’ Ze knikt met haar hoofd naar de deur. ‘Als je het over de duivel hebt.’

Ik volg haar blik. Wouter-Jan komt binnenstappen.

‘O, shit.’

Hij kijkt de zaak rond, alsof hij iemand zoekt. Als hij me ziet, steekt hij breeduit lachend zijn hand naar me op en komt met zelfverzekerde passen op me afstappen. Onderweg komt hij een aantal bekenden tegen en blijft even staan om gedag te zeggen of een boks te geven. De koning van het dorp.

‘Dit heb jij toch niet geregeld, hè?’ pers ik eruit. Ik heb Wouter-Jan expres niet verteld dat ik hier vanavond zou zijn, hoewel hij me de hele vrijdagmiddag bij Luigi’s uit probeerde te horen wat ik normaal gesproken op zaterdagavond doe. Weinig.

Roos gebaart met een subtiele beweging van haar hoofd zijn kant op. ‘Hij gaat straks op wereldreis. Waarom beleven jullie

niet gewoon een paar ongecompliceerde weken met elkaar? Kijk naar hem, hij is lekker, jij bent lekker. Je hoeft geen moeite te doen om hem in je bed te krijgen, hij is de meest gewilde vrijgezel in het dorp. Wat wil je nog meer? Weg met die spinnenwebben daar beneden.' Ze wappert met haar hand in de buurt van mijn kruis.

Boos sla ik haar hand weg. Roos laat zich niet uit het veld slaan. 'Zo vaak krijg je iemand als Wouter-Jan niet op een presenteerblaadje aangeboden,' gaat ze verder en wiebelt opzichtig met haar wenkbrauwen.

'Verdomme, Roos, daar ben ik niet voor gekomen vanavond,' bijt ik haar toe.

'Relax.' Ze buigt naar me toe en fluistert samenzweerderig: 'Bedank me later maar.' Ze richt zich op. 'Hoi. Leuk je weer te zien.' Ze geeft Wouter-Jan een kus op zijn wang, mij een bemoedigende aai over mijn schouder en loopt terug naar de meiden die aan de bar staan en nieuwsgierig bekijken wat er nu gaat gebeuren.

'Hi, Bertina. Of zal ik je vanavond Tinus noemen? Of Tien, dat vind ik nog leuker.' Hij knipoogt. 'Een Tien.'

'Wat jij wil,' mompel ik.

Hij drukt spontaan een kus op mijn wang en blijft net iets te lang met zijn gezicht bij het mijne hangen. Aan het zachte geluidje vlak bij mijn oor hoor ik dat hij de geur van mijn nieuwe eau de toilette inhaleert. Cadeautje van Emilie voor mijn verjaardag.

'Leuk dat Roos me uitnodigde om ook te komen.' Wouter-Jan gebaart naar de barman. 'Wat drink jij?'

Ik kijk naar de goudgele vloeistof die ik mijn glas wals. 'Geen idee, eerlijk gezegd. Chardonnay?'

'Doe mij ook een glas van wat de dame drinkt,' zegt Wouter-Jan tegen de jongen achter de bar. Hij trekt zijn suède jack uit

en hangt het over een barkruk. Op het labeltje in de kraag prijkt de naam van een peperduur mannenmodemerk. De barman geeft hem het gevraagde glas wijn aan. Onze glazen maken een gezellig geluidje wanneer hij het mijne aantikt.

‘Santé. Op een gezellig avond. Fijn om je hier te zien. Nu kunnen we beter praten, zonder Luigi in de buurt en zonder dat we aan het schoonmaken of aan het sjouwen zijn.’ Zijn ogen glijden weer over mijn lichaam, hij doet werkelijk geen enkele moeite om zijn belangstelling voor wat er zich onder mijn jurk bevindt te verbergen. Ik ben op een kruk gaan zitten, mijn jurk kruipt iets te ver omhoog en met het topje van zijn vinger aait hij langs de zoom en beroert hij zacht – per ongeluk? – mijn bovenbeen.

‘Mooie jurk. Staat je goed. Alles staat jou goed.’

Snel sla ik mijn benen over elkaar heen, hup ik van mijn ene bil op de andere en trek zo onopvallend mogelijk de stof van mijn jurk over mijn bovenbenen naar beneden.

Zijn blik haakt zich in de mijne. ‘Vertel me alles over je food-truck-avontuur.’

De komende weken moet ik elke dag met hem samenwerken en de zaak van Luigi tot een succes zien te brengen, dus het lijkt me het beste om in ieder geval op goede voet met hem te blijven. Beleefd geef ik antwoord, hoewel ik me veel liever bij Roos en haar vriendinnen wil voegen. Bij nader inzien – Roos vind ik op dit moment iets minder aardig. Ik snap niet waarom ze zonder te overleggen Wouter-Jan uitnodigt. Voor mij. Alsof ik de aanbieding van de week ben. Haar zogenaamde hulp kan ik momenteel missen als kiespijn.

‘En waar staat die truck nu?’

‘Bij een kennis in de garage.’

Ik wil hem niet vertellen dat hij bij Mats in de garage staat. Die twee waren als water en vuur vroeger en het laatste waar

ik zin in heb, is om het met Wouter-Jan over Mats te hebben. Voor de beleefdheid vraag ik hem naar zijn studie, maar ik kan me niet concentreren op de antwoorden die hij geeft. Het wordt steeds rumoeriger en ik moet heel erg mijn best doen om te horen wat hij zegt zonder mijn oor vlak bij zijn mond te hoeven houden. Ik zie zijn lippen bewegen, vang af en toe een woord op – ik kan er geen soep van maken, behalve dat hij op kamers woonde, nog een aantal coschappen moet lopen en dat na terugkomst van zijn reis wil doen. Studeert hij geneeskunde? Wauw. Toegegeven, Wouter-Jan is een lekker ding – als hij je type is. Hij heeft een soort van aristocratische uiterlijk: een gleufje in zijn vierkante kin, rechte neus, bruine ogen en blond haar, dat in een onberispelijke fotomodellen coupe geknipt is. Het zit iedere dag perfect, hij heeft vast zo'n abonnement bij de kapper. Hij is lang, atletisch gebouwd, maar pezig, als een hardloper. Uiterlijk kan hij niet meer verschillen van Mats, die blauwe ogen en donker haar heeft en veel gespierder is. Tegenpolen, net als Charmaine en ik. Ik kan me ook niet voorstellen dat iemand als Wouter-Jan ooit een tattoo zou nemen. Dat is echt not done zijn in de kringen waarin hij verkeert. Ik zou... vereerd moeten zijn dat iemand als Wouter-Jan op mij valt, als het echt waar is. Toch is er iets aan hem dat niet klopt. Ik kan er mijn vinger niet op leggen.

Vanuit mijn ooghoeken kijk ik de zaak rond of ik misschien een bekende zie die mijn aandacht wil trekken en me een excuus geeft om bij Wouter-Jan weg te lopen. Roos en de meiden zijn in een druk gesprek gewikkeld, kijken volgens mij expres niet meer onze kant op. Ineens hoor ik Wouter-Jan iets zeggen over een auto van zijn vader die gerestaureerd moet worden en dat hij op zoek is naar een restaurateur. Ik ben gealarmeerd door de manier waarop hij het zegt.

‘Hij is bij garage Frederiks geweest. De eigenaar heet Mats. Die ken jij toch?’

‘Er zijn wel meer hondjes die Fikkie heten,’ zeg ik, waarna ik snel een slok wijn neem. Ik voel mijn wangen kleuren.

‘Nee, nee.’ Wouter-Jan schudt zijn hoofd en zijn perfecte lok valt voor zijn perfecte voorhoofd. ‘Jij kent hem, van vroeger.’

Ik weiger om mee te doen met dit spelletje. Als hij vroeger verliefd op mij was en ik gaf hem geen kans – als ik het verhaal van Roos en Sterre moet geloven – dan weet hij zelf ook wel dat ik twee jaar lang verkering met Mats had.

‘Als het Mats Frederiks is die bij ons op school zat, dan ken ik hem natuurlijk. Ik kan hem niet ont-kennen, net zoals je iets wat je gehoord hebt, niet kunt ont-horen,’ zeg ik venijnig. Ont-kennen. Ontkénnen. Dat is precies wat ik al die tijd al doe.

Wouter grijnst, hij negeert de toon van mijn stem. ‘Nou, het is inderdaad al lang geleden. Water onder de brug en zo.’ Over zijn glas heen kijkt hij me aan. ‘Het zou een mooie opdracht voor hem zijn, de Austin Healey van mijn pa restaureren. Dat gaat hem vast meer geld opleveren dan hij in zijn leven ooit bij elkaar heeft gezien.’

Mijn hoofd begint te tolleren en mijn hartslag versnelt. Heeft zijn vader Fiasco daar zien staan? Weet Wouter-Jan dat? De insinuatie dat Mats in de ogen van Wouter-Jan een armzalige loser is, maakt me misselijk. Mats is niet met een gouden lepel in zijn mond geboren, heeft geknokt voor alles wat hij nu heeft. Als ik nu in Wouter-Jans gezicht zeg wat ik van hem vind, krijgt Mats dan nog wel de opdracht? Jezus, wat een doolhof zonder einde is dit.

In gedachten zeg ik een dankgebed als ik Emilie en Benjamin binnen zie komen lopen. Mijn zus heeft nu een paar maanden verkering met hem. Benjamin is keeper in het eerste elftal van

de plaatselijke voetbalvereniging. Hij is ook zzp'er, aannemer, net als pap. Waar pap vooral klussen binnenshuis doet, werkt Benjamin veel buiten. Hij bouwt dakkapellen en veranda's en dat doet hij hartstikke goed. Emilie laat regelmatig vol trots zien wat hij nu weer heeft gemaakt. Benjamin is aardig, heeft een heerlijke, platte humor en is ongecompliceerd, heeft het hart op de tong. Hij houdt van Nederlandstalige muziek en door hem zijn Em en ik de muziek van Tino Martin en André Hazes junior ook leuk gaan vinden. Al een paar keer heb ik ongewild bedacht dat hij en Mats het vast prima met elkaar hadden kunnen vinden.

Ze zien me staan. Benjamin haalt zijn arm van de schouder van mijn zus om te zwaaien. Hij is een halve kop groter dan zij, minstens een meter vijfennegentig. Hij loopt op me af en omhelst me hartelijk. 'Hé schoonzussie,' terwijl Emilie achter zijn rug naar Wouter-Jan wijst en met opengesperde ogen 'what the fuck' mimet.

Ik haal bijna onzichtbaar mijn schouders op. Benjamin schudt Wouter-Jan stevig de hand. De hand van Wouter-Jan verdwijnt bijna in zijn greep en ik zie hem een beetje ineenkrimpen.

'Benjamin. De vriend van Emilie, de zus van Bertina.'

'Ja, ik weet wie Emilie is.' Wouter-Jan wiebelt achter zijn rug met zijn vingers om het bloed weer te laten stromen.

'Kan ik jullie wat te drinken aanbieden?' Wouter-Jan haalt een Gold Card uit de zak van zijn bandplooibroek en met de creditcard tussen zijn wijs- en middelvinger gebaart hij naar de barman. 'Nog twee chardonnay. En wat willen jullie?'

'Biertje, graag. En jij schatje?' vraagt Benjamin.

'Doe ook maar een witte wijn.'

Benjamin vraag tenminste aan Emilie wat ze wil drinken. Shit, nu zit ik nog langer aan mijn collega vast. Als ik het glas wijn van hem aanneem, kan ik met goed fatsoen niet zomaar weglopen.

Wouter-Jan rekt de drankjes af en heft zijn glas. ‘Gezellig dat jullie er zijn,’ en ineens slaat hij zijn arm om me heen en drukt hij met zijn koude lippen een zoen op het hoekje van mijn mond. De ogen van mijn zus lijken uit hun kassen te vallen. Tot overmaat van ramp zie ik in de hoek van de wijnbar Charmaine met een groepje meiden hangen. Ze heeft de kus gezien.

Mats